

Sygn. akt VIII U 1789/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Gliwicach

sprawy S. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 15 września 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygnatura VIII U 1789/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych P. w Z. odmówił S. P. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie artykułu 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nowo ustalony wskaźnik jest niższy od 250 %.

S. P. w odwołaniu domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i obciążenia organu rentowego kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu obliczania rent i emerytur na okoliczność uzyskiwanych wynagrodzeń w latach od 1969 do 1971.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Wskazał, że ubezpieczony przedłożył zarobki z lat od 1972 do 1994 oraz za lata od 2014 do 2016, a z ustalonych dwudziestu lat najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie osiągnął 250 %.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. P. urodził się (...). Od 21 kwietnia 1994 roku przyznano mu prawo do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru skład z lat od 1984 do 1988, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 331,37 proc.

We wrześniu 2017 roku złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego przedkładając zaświadczenie o wysokości zarobków z lat od 1972 do 1993. Dodatkowo organ rentowy dysponował zaświadczeniami o wysokości zarobków za lata 2015, od 2014 do 2016. Organ rentowy ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z dwudziestu najkorzystniejszych lat z okresu od 1972 do 1994 i wyniósł on 248,99 %. Ubezpieczony był zatrudniony w Kopalni (...) do dnia 30 listopada 1994 roku.

S. P. przedstawił zaświadczenia o zarobkach od 1972 roku. Domagał się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego celem wyliczenia należnego wynagrodzenia za lata od 1969 do 1971, kiedy był zatrudniony na stanowisku młodszego górnika pod ziemią.

Sąd oddalił ten wniosek uznając, że niemożliwe jest aby w roku 1969 ubezpieczony w wykazał wynagrodzenie w wysokości przekraczającej 250 %, ponieważ pracował niecałe pół roku, natomiast z lat 1970 i 1971 zachowała się karta zasiłkowa, z której wynika, że S. P. korzystał ze zwolnień lekarskich w listopadzie 1970 roku, a zarobek przyjęty za podstawę obliczenia zasiłku za okres sierpnia do października wyniósł 9127 zł.

W roku 1971 ubezpieczony chorował w czerwcu, a podstawę obliczenia zasiłku chorobowego stanowił zarobek z miesięcy od marca do maja w wysokości 9862 zł, we wrześniu, a podstawę obliczenia zasiłku stanowił zarobek w okresie od czerwca do sierpnia wysokości 9830 zł oraz w listopadzie i grudniu gdzie podstawę wymiaru zasiłku ustalono w oparciu o zarobek osiągnięty od lipca do września w wysokości 10 800 zł. Ubezpieczony chorował do końca tego roku. Jednocześnie wskazać należy, że ubezpieczony od 11 czerwca 1969 roku miał stawkę 94 zł, a od 1 kwietnia 1971 roku 106 złotych. Kolejny wpis dotyczy stawki od 1 lutego 1974 roku. Dysponując takimi były danymi sąd ustalił wysokość hipotetycznego zarobku w roku 1970 i 1971 przyjmując dane wynikające z kart zasiłkowych. I tak przyjęto że w roku 1970 zarobek ubezpieczonego wynosił 36 508 zł przyjmując czterokrotność podstawy do obliczenia zasiłku to jest 9127 zł (zarobek od sierpnia do października razy cztery kwartały).

Stanowi to **136,12 %** rocznego wynagrodzenia w roku 1970.

Rok 1971 to kwoty

III-V - 9862 zł + VI-VIII 9830zł IX - 4247 złotych ((...)-9830 + średni zarobek miesięczny z okresu od czerwca do sierpnia tj. (...)). za październik, listopad i grudzień również przyjęto po 4247 złotych miesięcznie, a za styczeń i luty ((...):3 miesiące x2 miesiące) = 6575 złotych . Łącznie:

(...) + (...) + 9830 + 4247 x 4 = 43255 złotych, to jest **152,87%** rocznego wynagrodzenia.

Obliczone stosunki z wynagrodzenia uzyskanego przez ubezpieczonego w roku 1970 1971 nie odbiegają od wynagrodzenia osiągniętego w latach następnych. Dopiero od 1983 roku ubezpieczony osiągnął zarobki w wysokości przekraczającej 250 proc; rocznego wynagrodzenia .

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie akt organu rentowego oraz kopii akt osobowych ubezpieczonego, a zwłaszcza kart zasiłkowych znajdujących się w aktach, w oparciu o które możliwe było ustalenie faktycznie otrzymywanych zarobków w latach 1970 i 1971. Dowodom tym sąd dał wiarę, z tym zastrzeżeniem, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowiły wszystkie składniki wynagrodzenia otrzymywane przez pracownika, a podstawę wymiaru składek w tym okresie nie stanowiły na przykład nagroda barbórkowa i czternaste pensje .

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ubezpieczony domaga się przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Jak wskazano powyżej zachowały się zarobki ubezpieczonego za 23 lata pracy na kopalni. Wysokość zarobków wynikająca z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 29 sierpnia 2017 roku nie była kwestionowana przez strony, chociaż zarobki z lat stanowiących podstawę obliczenia wysokości emerytury w roku 1994 były niższe w stosunku do wykazanych w druku Rp-7 z 2017 roku,. . Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru dwudziestu najkorzystniejszych dla wyniósł 248,99 % i nie obejmuje on w roku 1972 1973 i 1992, ponieważ są tu zarobki niekorzystne do obliczenia wskaźnika z dwudziestu najkorzystniejszych lat. Trzeba uwzględnić zarobek z roku 1994 roku w wysokości 187,31 % ponieważ w tym roku ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom społecznym po nabyciu prawa do emerytury. Aby wykazać co najmniej 250 % średniego zarobku z dwudziestu najkorzystniejszych lat. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru musiałby wzrosnąć o 21,2 % średniego rocznego wynagrodzenia a więc zarobki musiały być wyższe od najniższego zarobku przyjętego do obliczeń (...) to jest zarobku z roku 1991 w wysokości 192,32 %.. Zdaniem sądu ubezpieczony nie jest w stanie wykazać że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 ustawy emerytalnej był wyższy niż 250 %, a co za tym idzie nie zostały spełnione przesłanki z artykuł 110 a ustawy.

Wskazać należy, że ustalona wysokość wynagrodzenia przez sąd z lat 1970 i 1971 zawiera wszystkie dodatki przysługujące ubezpieczonemu. Może to być wynagrodzenie zawyżone, bo do podstawy wymiaru zasiłku chorobowego wliczano wynagrodzenie faktycznie otrzymane, a nagroda barbórkowa i 14 pensja nie stanowiły podstawy wymiaru składek w tym okresie.

Odwołanie jako bezpodstawne oddalono. Wyrok wydano na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

(-) SSO Teresa Kalinka